



MAKAI MÁTÉ

A belső határok meghaladása

hosszú, fehér folyosón ébredek fel,
ahol a falakon hosszú kazetták sorakoznak,
az én kazettám éppen kilöködik, mellettem
pedig egy vidám férfi, a folyosómester könyököl,
majd, amint kidörzsölöm a szememből
a csillagport, lelkesen üdvözöl,
azt mondja, már várt rám

viszonoznám közvetlenségét, de egyelőre
azzal vagyok elfoglalva, ott, a kazettán ébredve,
hogy úgy néz ki, nem vagyok teljesen önmagam,
de ez még sem teljesen igaz,
közben annyi azért mégis világossá válik,
hogy valami nagyon megváltozott

„Most mi vagyok?” – kérdezem a folyosómestert,
aki rejtvényekben néz, és szavakkal válaszol:
„ugyanaz, és rögtön nem ugyanaz,”
majd hozzá teszi, ne aggódjak, mert a folytonos
keletkezés hogyanját ezen a folyosószínten soha
nem fogom megérteni

szavait mosollyal zárja, majd tenyerét az arcomba
nyomva tolni kezd hátrafelé, de nem a kazetta
irányába, hanem egyszerre befelé és felfelé,
és ekkor kezdődik meg az intenzív felejtés,
én pedig már nem aggódom, hiszen
a figyelmem tárgyát ezután is megválaszthatom

A hegyvidéki kanyarban

Út a szigetre

Mi szükséges egy fejezet lezárásához:
majorság, pokolcsárda,
ahol szűrt, vörös lámpafényben
egy bárpultnál isznak,
akik már végeztek.

Ez egy film,
utazás egy szigeten,
a történet közepe
nagy látószögben,
s ami vár rád:
egy torony,
a dolgok diabolikus
részletezése,
a figyelemirányítás
tréningje,
egy hétvégi útitárs
és valaki,
aki végig megy veled
az úton,
a pokolcsárda kapujáig.

Már dereng a dolgok alapja,
hogy tükröződésből születnek
az égben, tökéletes összjátékban:
a csárda egy erdős részen,
a fák között bújik meg,
rejtőzködése perzselő titok,
társad forró keze és akarata
pedig orrod előtt pattogó gumilabda,
a horizont meg a hűvös víz,
amibe arcodat márthatod.

Még évekkel ezelőtt anyagot terítettem
apám kocsijával, apám pénzén hegyvidéken.
Az ég kék volt, a levegő szürke
és az egészbe valami sárgás köd is
keveredett a pislákoló esti fényektől.
Jól éltem, pár hónap alatt saját lakásra,
albérletre is telt, ahol a relaxákon,
a szivacson és egy hűtőn kívül
semmi más nem tartottam.
A félre tolt relaxa mögül figyeltem,
ahogy a tenger lassan a város pereméig
emelkedik és a pára szép lassan
belepi a hegyvidéket is.
Én sosem voltam drogos, mégis közelről
figyelhettem, mások hogyan adják át
magukat a másvilági élvezeteknek.
Eközben a kezemben volt a hatalom,
a másokban pedig egyre több pénz.
Anyám gyanakodott, de gyanakvását fia
egyre erősödő önállóságával könnyen
elaltattam.
Majd egyik este, egy sárgás-szürke
kanyarban szellemet láttam Budán.
Az autót összetörtem, útitársamat
pedig összeverték a lesben álló bűnözők.
Végül szorongó félálomban erős
apámat láttam, aki megmentett, majd már
otthon elmesélte: sosem hitt nekem.
Ez volt az én szerencsém.